

GLASILO JEVREJSKE ZAJEDNICE BOSNE I HERCEGOVINE

Jevrejski glas

broj 62.

Sarajevo, juni 2014.

tamuz 5774.

DOBOJ

Izlazi četiri puta godišnje
Published four times a year

Broj 62.
juni, 2014.

Jevrejski glas
(Izdavač: Jevrejska zajednica Bosne i Hercegovine)

Jewish voice
(Publisher: Jewish Community of Bosnia and Herzegovina)

Izdavač/Publisher
Jevrejska zajednica Bosne i Hercegovine

Glavni urednik
Editor-in Chief:

Jakob Finci

Odgovorni urednik:
Pavle Kaunitz

Redakcijski kolegij:
Boris Kožemjakin, Eljas Tauber, Pavle Kaunitz, Klara Pelja

Dopisnici iz inostranstva:
Željko Kučinović-Čaja, Aron Albahari

Fotografije:
Mario Kabiljo, Eljas Tauber, Tomo Radovanović

Lektor: **Gordana Girt**

Štanparija:
BLICDRUK, Sarajevo

DTP:
Srđan Ninković

Adresa uredništva
Editorial Staff Address:
Jevrejska opština Sarajevo za "Jevrejski glas"

**Hamdije Kreševljakovića 59
71000 Sarajevo
tel. 229-666
229-667**

Rješenjem Ministarstva obrazovanja, nauke, kulture i sporta
Vlade Federacije Bosne i Hercegovine
"Jevrejski glas" je upisan u evidenciju javnih glasila pod rednim brojem 279, dana 22.4.1993. godine

E-mail:
jevrejski@glas@yahoo.com

**IZLOŽBA „PREŽIVJETI U SARAJEVU“
U AMERIČKOM SENATU** 4.str
Jakob Finci

LA BENEVOLENCIJA NJEMAČKE 6-7.str
Elma Softić-Kaunitz

DOBOJ 8-9.str
Redakcija „Jevrejskog glasa“

PRVI KONGRES ŽENA VJERNICA 12.str
Laura Ostojić

DILEMA 14.str
Boris Kožemjakin

MOJE PUTOVANJE U IZRAEL / 2 dio 16.str
Renata Debeljak

NOVI PRAVEDNICI 19. str
Eli Tauber

15. juli / 17. Tamuz

POST

05. avgust / 09. Av

TIŠA BEAV

25-26. septembar / 1.-2. Tišri

ROŠ HAŠANA

28. septembar / 04. Tišri

GADALJIN POST

POSJETA MLADIH LJUDI IZ AMERIKE

U organizaciji JDC, u mjesecu maju, našu Opštinu je posjetila grupa od tridesetak mladih američkih studenata koji su u pratnji novog direktora JDC za ovaj dio Evrope, Israel Sabaga, organizovali studijsko putovanje u jevrejske zajednice ovog regiona. Družeći se s mladim ljudima iz Amerike, naši mladi ljudi su doživjeli novo iskustvo i imali su priliku sa svojim vršnjacima razmijeniti mišljenja o budućnosti jevrejskih zajednica, kako u Americi gdje su zajednice brojne i okupljene oko sinagoga, tako i u ovom dijelu Evrope, gdje su zajednice sve malobrojnije i okupljene i organizovane kroz opštine pokušavaju ostati neasimilirane, ali integrirane u društvu i državama u kojima kao manjine živimo. Bili smo dobri domaćini, to je opšta konstatacija naših gostiju i gospodina Sabaga.

OBILJEŽILI SMO ŠAVUOT

Za razliku od mnogih godina, kada je veliki jevrejski praznik Šavuot ostao nezapažen i neadekvatno obilježen u našoj sredini, ove godine, Jevrejska opština u Sarajevu, odnosno naša Vjerska komisija "Cadik Danon", nas je obradovala aktivnim odnosom prema ovom prazniku, obilježivši ga, ne samo molitvom u dekorisanoj i cvijećem osvježenom sinagogi, već i službom mladih članova Komisije, te objašnjenjima o značaju i načinu obilježavanja ovog praznika.

Da bi se podvukao univerzalni karakter Tore kako je već uobičajeno, i

mi smo upriličili da se na ovaj praznik čita biblijski svitak o Rut u kome je opisano kako je Rut, Moavka po rođenju, napustila bogove svojih otaca udavši se za judejskog izbjeglicu Mahlona, i kako je, po Mahlonovoj smrti, napustila i zemlju svog rođenja, krenuvši sa svojom svekrvom u Judeju u kojoj je zbog svog moavskog porijekla (Moavci su bili zakleti neprijatelji Judejaca) mogla očekivati odbojnost i neprilike. Njena spremnost da se podvrgna zapovjedima Tore i njena riješenost da po svaku cijenu slijedi istinu na kraju bivaju nagradene. Udavši se za Boaza i rodivši Oveda koji je djed kralja Davida, Rut postaje ugaoni kamen izraelske kraljevske dinastije. Očekivani Mesija, Davidov je, a samim tim i njen potomak.

POSJETA GRUPE AMERIČKIH DONATORA UNIVERZITETA U BER ŠEVI

Naš nesuđeni, a danas kako ga mi volimo zvati, nerezidentni rabin Eliezer Papo doveo nam je u goste, na proputovanju kroz prostore Evrope, grupu biznismena, starijih ljudi, aktualnih i perspektivnih donatora Univerziteta u Ber Ševi, gdje dr. Eliezer Papo drži katedru ladino jezika. Proveli smo neko vrijeme u zajedničkoj molitvi koju je predvodila naša "ekipa" iz Vjerske komisije "Cadik Danon", a koju je budnim okom pratio nerezidentni rabin. Imam utisak da je minjan koji sve teže okupljamo, bio na odgovarajućem nivou, da smo gostima vjerno predstavili našu službu za šabat, naš način molitve.

Gosti su se u našoj sredini osjećali veoma prijatno, proveli smo divno večer, imali zajedničku večeru, priredili smo gostima i mali muzički program u realizaciji Hora "Bejahad", te smo u druženju imali priliku da svako iz svog ugla razmijeni mišljenja i predstavi našu aktivnost u društvu. Nakon Sarajeva, gosti su bili u Stocu, na Grobu Rav Moše Danona, nakon čega su nastavili putovanje kroz Republiku Hrvatsku, posjetivši jevrejske opštine u Dubrovniku i Splitu.

SEDER VEČE I TRADICIONALNI PRIJEM ZA PESAH

Pesah i tradicionalnu Seder večer u Jevrejskoj opštini u Sarajevu, u punoj sinagogi, a prepunoj sali naše Opštine predvodili su članovi Vjerske komisije "Cadik Danon" u punom sastavu, što je na određeni način dalo posebnu notu simpatije svim prisutnim, a ujedno predstavljalo i malo osvježenje i bijeg od ponavljanja. Istina, molitveni sadržaj, čitanje Hagade i sve što predstavlja "Seder" za ovu večer, svake godine treba biti opetovano i ponavljano da bi se tradicija i proslava slobode od egipatskog ropstva za naš narod prenosila na one koji dolaze, da se nikada ne zaboravi, a stolica koju ostavljamo praznu u iščekivanju Elijahua i ove godine ostala je bez proroka, čekat ćemo najmanje "još" godinu dana. U našem narodu postoji vjerovanje da će se prorok Elijahu pojaviti kao vijesnik dolaska Mesije. Običaj je i da se za vrijeme večere vrata od kuće ostavljaju otvorena, kao znak dobrodošlice svakom dobronamjernom putniku namjerniku. Tako je bilo to večer i u našoj sali u Opštini. Seder smo počeli pozivom siromašnima da dođu i s nama podijele sve što imamo na trpezi, a imali smo na stolu sve što je uobičajeno na Kearat Sederu, tanjiru predviđenom za Seder večer.

Kako je Pesah praznik koji se u pravilu proslavlja u porodici, tako za vrijeme Seder večere svi ukućani, a kod nas svi prisutni u Opštini na našem Sederu, okupljaju se oko trpeze na kojoj su postavljena jela koja simbolično podsjećaju na robovanje naših sunarodnjaka u Egiptu i na njihovo izbavljenje.

I tako, uz čitanje Hagade i druženja do kasno u noć obilježili smo Pesah 5774. godine.

IZLOŽBA "PREŽIVJETI U SARAJEVU" U AMERIČKOM SENATU

Za „Jevrejski glas“ Jakob Finci

U Velikoj Rotondi Američkog Senata, otvorena je početkom maja 2014. Izložba PREŽIVJETI U SARAJEVU – priča o La Benevolenciji. Ovu rijetku čast i zadovoljstvo, da bude predstavljena u srcu američke demokratije (šta god ko o njoj mislio), La Benevolencija je zaslužila zahvaljujući Izložbi našeg dugogodišnjeg prijatelja Edwarda Serotte, koji je svojim ratnim fotografijama obilježio herojski period

istorije La Benevolencije od 1992 – 1995 godine.

Samo otvaranje je bilo izuzetno svečano i održano je u Kennedy Caucus Room u zgradi Senata, uz nekoliko istaknutih govornika. Skup je otvorio Senator, Benjamin Cardin, koji u Senatu vodi američki Helsinški komitet, a obratili su se i ambasadorica Bosne i Hercegovine, gdja. Jadranka Negodić, Visoki predstavnik u našoj zemlji, Valentin Inzko, specijalni

predstavnik za pitanja Holokausta, Douglas Davidson, inače dugogodišnji šef Misije OSCE-a u Bosni i Hercegovini, dr. Susan Blaunstein sa Columbia Univerziteta, Jakob Finci, predsjednik La Benevolencije, te autor Izložbe Edward Serotta.

Otvaranju Izložbe je prisustvovao i veći broj diplomata balkanskih zemalja, te Amerikanaca koji su na neki način povezani sa našom zemljom, kao i veliki broj ljudi iz naše dijasporne koji sada žive u i oko Washingtona.

Ova krasna Izložba će, nadamo se, 2015. godine, kada budemo obilježavali 450 godina našeg bivstvovanja u ovim krajevima, biti izložena u obnovljenoj Sarajevskoj vijećnici, te na taj način još jednom podsjetiti na suživot u ovim krajevima.

4. SESIJA IZRAELSKOG JEVREJSKOG KONGRESA U JERUSALEMU

Koncem juna u Jerusalemu je održan Sastanak Izraelskog Jevrejskog Kongresa, kome su prisustvovali lideri 24 jevrejske zajednice iz Evrope, te predstavnici Jevrejske Federacije Sjeverne Amerike, koji predstavljaju 154 jevrejske zajednice.

Cilj Sastanka je bio trilateralni dijalog jevrejskih zajednica Evrope, Izraela i Sjeverne Amerike u borbi protiv antisemitizma, i jačanje odnosa Izraela sa dijasporom.

Isto tako, izrazili smo svoju podršku kidnapovanim mladim Izraelcima Eyalu, Giladu i Naftaliju, te se sreli sa njihovim majkama, ali nažalost, koji dan nakon susreta oni su nađeni mrtvi.

Tokom razgovora u Knesetu smo se susreli sa ministrom za pitanja dijasporne, Naftali Benettom, te ministrom za strategijska pitanja i međunarodne odnose, Yuvakim Steinitzom, kao i sa Komisijom za dijasporu. Na svim ovim sastancima ukazano je na važnost većeg povezivanja Izraela i dijasporne, jer je očito da jedni drugima trebamo na više načina.

Pored ovog protokolarnog dijela, posjetili smo i jednu vojnu bazu u Južnom Izraelu, družili se i večerali sa padobrancima i izrazili zadovoljstvo što Izrael ima dovoljno jake oružane snage koje su u mogućnosti odbiti svaki napad na zemlju.

Iskoristili smo priliku i da imamo radni doručak sa predsjednikom Italijanskog Senata, Pietrom Grassom, jer je Italija od 1. jula preuzela predsjedavanje Evropskom Unijom, te smo ukazali na potrebu zajedničke borbe protiv rasta antisemitizma i netolerancije u Evropskoj uniji.

Iz naših krajeva, sastanku su prisustvovali predstavnici Jevrejskih zajednica Slovenije, Hrvatske, Srbije, te Bosne i Hercegovine.

LA BENEVOLENCIJA NJEMAČKA

**U Berlinu 17. I 18. Juna obilježena dvadeseta godina
uspješnog rada La Benevolencije Njemačka**

Da li se sjećate vremena od prije 20 godina? Zamislite se malo, vratite sjećanje - poput filmske vrpce - one prave, stare celuloidne, unatrag, pa se, dok vam pred očima, događaji nošeni vjetrom prošlosti jure, onako isprekidano užurbano, vratite u godinu 1994. Pokušajte se sjetiti šta ste radili tog ljeta. Evo ja ću vas podsjetiti na neke događaje: u junu '94 u Sarajevu izašao treći ratni broj „Biltena“ Jevrejske zajednice BiH“, glavni urednik – David Kamhi. U njemu čitamo članke, poput „Destrukcija jevrejskog arhitektonskog nasljeđa u Sarajevu u toku rata“ Mirka Ovadije ili „Bohoreta – duša Jevrejske zajednice u Sarajevu“ – Morica Albaharija. Sa fotografija nas gledaju nasmiješena lica naših dvadeset godina mlađih „Bohoretica“ i ozbiljne, izbljedjele slike kapele Jevrejskog groblja, dok u rubrici „Lične i porodične vijesti“, čitamo o rođenju naših beba rasutih po svijetu: Đanija Kohena, Dalie Gladstein, Benine Kljuno i Samija Kabilja. Saznajemo takođe da je Flora Elazar preminula 3.

prijatelj Michael Melcer i ispričao joj kako je na radiu upravo slušao emisiju o jevrejskoj humanitarnoj organizaciji koja u Sarajevu organizuje pomoć za sve građane tog napaćenog okupiranog grada, te kako je predanost ove male jevrejske organizacije da ublaži tragediju rata inspirirala altruiste iz nekoliko evropskih zemalja da osnuju grupe za podršku „La Benevolenciji Sarajevo“, te da one već punom parom rade na prikupljanju donacija u Holandiji, Belgiji, Švajcarskoj, Engleskoj, Italiji... Rachel Kohn je odlučila da je vrijeme da se u tu mrežu Prijatelja „La Benevolencije“ priključe i prijatelji iz Njemačke.

strane. Ova grupa entuzijasta iz juna 1994. godine i ne sluti da će za tačno dvadeset godina neki od njih sjediti i sa izrazima zadovoljstva i ponosa zbog proteklih 20 godina, razgovarati o istoj temi: o La Benevolenciji!

18. juni 2014. godine, 7 sati uveče. Rachel Kohn upućuje riječi dobrodošlice svim dragim prijateljima koji su se okupili da proslave 20 godina od osnivanja „La Benevolencije Deutschland“. Ona se sjeća kako je prije 20 godina nazvala

juna – nepuna dva mjeseca nakon što je postala pra-nona.

Nešto malo dalje na zemljopisnoj karti Evrope – više prema sretnijim sjevernijim krajevima, u Berlinu koji živi svoje šesto ljeto nakon pada zida i ujedinjenja Njemačke, Rachel Kohn razgovara sa svojim prijateljima. Njih sedmero, sastali su se da se dogovore oko narednih koraka niti mjesec dana starog udruženja. Diskusija je vrlo žustra, čuju se dobri prijedlozi, ideje frcaju na sve

nam je poželjela direktorica udruženja, gospođa Bosiljka Schedlich. Njenom dobrotom, ingenioznošću i zalaganjem, veliki broj žena iz Srebrenice, Kotorškog, Sanskog Mosta i drugih naših

Koch-u.

Vjerujte mi da bi nabranje svih aspekata humanitarnog djelovanja u kojem je učestvovala a i danas učestvuje La Benevolencija Njemačke zauzelo više od pola prostora u našem listu. No poslužite se elektronskom adresom <http://benevolencijadeutschland.jimdo.com/> te otvorite službene stranice ove seestrinske organizacije i saznajte više.

Međutim, nisu se samo evocirale uspomene. Naprotiv, razgovaralo se o današnjem trenutku. Predsjednik „La Benevolencije“ Jakob Finci i ja govorili smo o aktualnim potrebama i o tome koliko puno naša pomoć znači našim klijentima i koliko je važno nastavimo pomagati onima kojima je naša pomoć veoma potrebna. Iskoristili smo ovaj značajni jubilej da dobrim volonterima i donatorima izrazimo našu zahvalnost za pomoć koju smo tokom svih ovih godina dobijali, ali i da kažemo da, na žalost, Jevrejsko kulturno-prosvjetno i humanitarno društvo „La Benevolencija“ Sarajevo još uvijek nije završilo svoju humanitarnu misiju i da još puno starih, bolesnih, iznemoglih, samih i usamljenih ljudi očekuje našu pomoć.

Benevolencija Deutschland“ (odnosno „La Benevolencija Njemačke kako je kod nas poznata“) obavijestila je deonatore i volontere koji su predano radili tokom te godine, da je prikupljeno još 120.000 DM. Do kraja 1995. prikupljeno je još 220.000 DM. Velika su to – ogromna sredstva za malo udruženje volontera koje nema ni svoj prostor, niti zaposlene.

Evropska mreža organizacija pod imenom „Prijatelji La Benevolencije“ obezbijedila je tokom nekoliko ratnih i nekoliko poratnih godina velika novčana i druga sredstva koja su olakšala ratne teškoće velikom broju građana Sarajeva. Međutim, kako je vrijeme prolazilo i BiH se sa naslovnica premjestila u drugu polovinu dnevnih listova te radijskih i TV Dnevnika, tako su se i donatori polako okretali drugim ugroženim mjestima na ovoj našoj nesretnoj Kugli, a prijatelji „La Benevolencije“ počeli su da se gase. I ugasile su se sve osim – „La Benevolencije Njemačke“. Dobri ljudi, marljivi volonteri i dobročinitelji iz Berlina na čelu sa Rachel Kohn još uvijek vrijedno pomažu „La Benevolenciji Sarajevo“. „La Benevolencija Njemačke“ je, tako, danas jedini donator za „Program kućne njege“, bolje poznat pod nazivom „La Benevolencijin Home – Care program“, koji danas pruža pomoć za 126 korisnika – građana Sarajeva, Tuzle, Banja Luke, Doboja, Zenice i Mostara.

Rachel Kohn govori prva. Ona je vrlo uzbuđena i veoma sretna. Njen govor je pravi mali vremeplov i ja se prisjećam mnogih događaja iz vremena koje ona opisuje. U svojem izlaganju kaže: „Na sve moguće načine sakupljali smo novac, odjeću, prehrambene namirnice, hranu za djecu i lijekove da bi ih različitim kanalima zatim slali u Sarajevo. Novac

„Pomogli smo isto tako...“ – nastavlja gospođa Kohn, - „da vaša javna kuhinja nastavi sa spravljanjem 300 toplih obroka dnevno kako bi se ljudi mogli prehraniti u zajednici.“ Na kraju svog dirljivog govora, Rachel se zahvalila svima koji su ili svojim volonterskim radom ili svojim donacijama, pomogli da „La Benevolencija Njemačke“

proslavi svojih prvih dvadeset godina. Posebnu zahvalnost uputila je svojim neumornim kolegama i prijateljima: Leonore Maier, Christine Sörje, Joan i Ditrich Klakow i Christoph-u

Bilo je lijepo u Berlinu, 18. juna 2014. godine. Jakob Finci i ja pridružili smo se Rachel Kohn i ostalim volonterima „La Benevolencije Njemačke“ u prostorijama udruženja „Südost Europa Kultur e.V.“ jednog od najboljih centara u Berlinu koji okuplja veliki broj naših ljudi – uglavnom ratnih prognanika iz ove naše nesretne domovine. Dobrodošlicu

Za „Jevrejski glas“
Elma Softić-Kaunitz

Pismo zahvale iz Doboja

15.5.2014.godine naš grad Doboje je zadesila velika poplava. Cijeli grad je uništen i teško stečena imovina većine stanovnika je otišla za samo par minuta. Članovi naše JO, Jašek Borislav, Jašek Toni i Miličević Jovan su izgubili sve. Još nekoliko članova imalo je velike materijalne štete u svojim radnjama.

Cijelo vrijeme dok je ovaj užas trajao i dok smo imali baterija u telefonima dobijali smo pozive od naših dragih prijatelja, članova JO širom BiH. Čim se moglo doći do nas stigli su Bobo, Pavle, Duško i Željko i donijeli nam najneophodnije namirnice i sredstva za higijenu. Za par dana došao je i Danilo i donio još. Dok smo još uvijek bili u haosu i blatu kontaktirali su nas Elma i Tomo i rekli da se sprema kamion pomoći iz Rumunije koji bi trebao da stigne u Doboje. JDC je reagovao i u saradnji sa Jevrejskim humanitarnim društvom LA BENEVOLENCIJA uspio da dopremi do nas velike količine hrane, hemikalija, garderobe. Pomoć je vrlo brzo podijeljena našim članovima, a onda smo ostatak podijelili ljudima koji su ostali bez ičega, Dobojskoj bolnici, Đačkom domu, Crvenom krstu.

Želim u svoje ime i u ime svih naših članova kao i ljudi kojima smo pomogli da uputim veliko HVALA svima vama koji ste mislili na nas, ohrabivali nas, borili se lavovski sa papirologijom da bi pomoć stigla do nas. Veliko hvala JDC i gospodinu Sabagu koji je došao da nas obiđe i obećao pomoć. Veliko hvala JHD LA BENEVOLENCIJA što su pomogli da sve prođe u najboljem redu.

Veliki pozdrav iz Doboja
Sandra Blagojević

Pomoć poplavama ugroženim članovima Jevrejske zajednice u BiH

Građani koji žele pomoći mogu donirati konzerviranu hranu, higijenske potrepštine, svijeće, pelene za djecu i odrasle, kao i donacije u novcu. Donacije mogu donijeti licno u zgradu Jevrejske opštine u Sarajevu, Hamdije Kreševljakovića 59.

Donacije u novcu se mogu uplatiti preko računa i to:

Upute za plaćanje iz BiH:

Uplate možete izvršiti u KM na račun broj 1401020004660446 kod Sberbank BH na ime Jevrejske opštine Sarajevo.

Upute za plaćanje iz inostranstva:

SBERBANK BH DD SARAJEVO

SWIFT Code: SABRBA22

FINAL BENEFICIARY ACC NO: 1401011200135346

IBAN BR.: BA391401011200135346

BENEFICIARY NAME: JEVREJSKA OPŠTINA - SARAJEVO

SPISAK ČLANOVA I PRIJATELJA "PRIJATELJI LA BENEVOLENCIJE" U LONDONU DONATORA ZA POSTRADALE OD ELEMENTARNIH NEPOGODA U BIH, SRBIJI I HRVATSKOJ

maj.14

ALBAHARI JASMINA I MILENKO
ALTARAC IRENA
BAVČIĆ AIDA I ALMAS
BJELOGRLIĆ MINKA
BORIĆ DUBRAVKA
ČAVIĆ SONJA I TIHO
DANON BRANKA
DANON BRANKO I KORDIĆ MIA
DANON CEZAR
DANON LEON
GAČINOVIĆ ŽELJKA I SVETISLAV
ILIĆ GORDANA I RANKO
JANJIĆ TAMARA I PREDRAG
JOLIĆ GORDANA I GORAN
JOVANOVIĆ JELENA
JOVANOVIĆ VJERA
KAMHI ESMA, ALBERT I BENJAMIN
KLIPA BRANKA I MOMIR
KONFORTI HENIKA
KONFORTI TANJA
LEVI VERA I ZORAN
MACANOVIC KACA
MARIJANOVIĆ SVJETLANA
MONTILJO BORIS
POPOVIĆ HIDA
PUVAČIĆ TILDA I DUŠKO
RISTIĆ BILJANA
RISTIĆ OLJA I BORIŠA
RISTIĆ PAULA
SMILJANIĆ JADRANKA I MIRO
STOJNIĆ DARIJA
SUVAJDŽIĆ ANĐELKA I DUŠKO
SUVAJDŽIĆ TEA I DRAŠKO
UNGAR DRAGAN I VERA
UNGAR LEJLA I ALEKSANDAR
VEMIĆ SENKA

Dostavljena humanitarna pomoć u Doboje

Jevrejsko kulturno prosvjetno i humanitarno društvo "La Benevolencija" i Jevrejska zajednica Bosne i Hercegovine organizovala je i dostavila prvi dio humanitarne pomoći članovima Jevrejske opštine u Doboju.

Naredne akcije su u toku i biće realizovane u skladu sa iskazanim potrebama članstva.

Apelujemo da se svi uključimo u humanitarnu akciju za pomoć postradalim i poplavljenim građanima kako članovima naše zajednice tako i svim onim kojima je pomoć potrebna.

Konvoj humanitarne pomoći za stradale u poplavama u BiH

Američko-jevrejska humanitarna organizacija American Joint Distribution Comitee (JDC), dostaviće danas osam tona pomoći stradalim građanima u poplavama u BiH. Ovu pošiljku su organizovali JDC- Odjel za socijalnu pomoć, Jevrejska Federacija i Jevrejska općina Bukurešt.

U osam tona pomoći će biti sadržane gumene rukavice i čizme, maske, jedna tona odjeće, dušeci, jastuci, higijenske

namirnice i ostale potrepštine.

Humanitarna pomoć će stići direktno u Jevrejsko humanitarno društvo La benevolenciju, odakle će biti distribuirana mjestima gdje je najpotrebnija.

SPISAK DONATORA I DONIRANIH SREDSTAVA ZA POMOĆ POPLAVLJENIM

- ▶ prijatelji La Benevolencije iz Londona 1,140 GBP
- ▶ ŽO Zagreb 2,000 Eura
- ▶ Dr. Sabrina Horović 300 Eura
- ▶ ŽO Dubrovnik 2,000 Eura
- ▶ EZ Makedonije 1,000 Eura
- ▶ Muzej Holokausta Skopje 5,000 Eura
- ▶ Prilozi članova i posjetitelja 390 KM
- ▶ Tamara Musafija 216 USA\$

KOMEMORACIJA ŽRTVAMA LOGORA ĐAKOVO

Ove godine, zbog različitih razloga, izostala je naša masovna posjeta Komemorativnom skupu u Đakovu, koju već tradicionalno organizuje Jevrejska općina Osijek i Koordinacija židovskih općina Hrvatske, u koju smo mi, sarajevski Jevreji redovno išli zbog činjenice da tamo leže naše bake, majke, naši pretci, koji čine najveći broj stradalnika logora Loborgrad i Đakovo.

Naravno, osjeća se već par godina, smanjen interes sve starije jevrejske populacije naše Opštine koja je desetljećima bila prisutna svake godine na Komemoraciji. Godine čine svoje, ljudi sve manje vole i mogu da putuju po nekoliko sati autobusom. Međutim, ove godine, zbog poplava i oštećenja puta, gdje je prolazak autobusa prema Đakovu bio komplikovan i iziskivao mnogo duže putovanje, te smanjenog interesovanja, odlučili smo da u

Đakovo ide samo delegacija naše Opštine i položi, već tradicionalno, vijenac u ime svih nas iz Bosne i Hercegovine.

Vrijedno je istaći da smo našom izložbom "Logor Đakovo", autorice Lee Maestro, koju smo postavili u Muzeju Đakovštine, učinili to da za

15 dana trajanja Izložbe, gotovo sve učenike osnovnih i srednjih škola u tom gradu upoznamo sa činjenicama relevantnim za njihov grad i stradanje Jevreja u tom gradu u periodu II svjetskog rata i Holokausta.

Druženje u Osijeku

Članovi JO Doboj i ove godine su, u ranim jutarnjim satima, petog aprila krenuli u Osijek na proslavu Pred - Pesaha.

I pored najavljene kiše, dan je bio sunčan, te nas je i vrijeme poslužilo što je još više doprinijelo dobrom raspoloženju i još jednom druženju za pamćenje.

Oko 12 h je počelo okupljanje na putu za Baranju na jednoj benzinskoj pumpi. Stizali su autobusi i privatna vozila sa prostora Ex Jugoslavije. Slijedilo je iznenađenje.... idemo u Baranju.

Članovi JO Osijek su se i ove godine, kao i prethodnih godina, pokazali kao dobri organizatori, a u isto vrijeme i sjajni domaćini, te su spremno dočekali prijatelje iz Subotice, Zagreba, Sombora, Doboja, Novog Sada, Tuzle, Beograda i Zrenjanina. Bio je prisutan i hrvatski rabin Luciano Moše Prelević. U koloni za Dragom Konom smo svi skupa krenuli i stigli u seljačko gospodarstvo Orlov Put. Uz dobru muziku, eko hranu i piće, svi smo se skupa okrijepili, a oni zainteresovani su se provozali i fijakerom po imanju.

Lijepog druženja nikada dosta, od 17h druženje smo nastavili u restoranu Corner u Osijeku. Uz odličan kulturno-umjetnički program i divne riječi dobrodošlice gradonačelnika grada Osijeka svi smo ostali dirnuti.

U svoje lično ime i u ime svih članova JO Doboj, želim da iskažem zahvalnost za sav trud i gostoprimstvo g. Dragi Konu i svim članovima JO Osijek.

Tatjana Vuković
JO Doboj

HODOČAŠĆE NA GROB RAV MOŠE DANONA

Naše tradicionalno hodočašće u Stolac, na Grob našeg učitelja, Rav Moše Danona, ove kalendarske 2014. godine, desilo se u nedelju 15. juna, kada je nešto skromnije brojna grupa od 25 učesnika pohodila grobište i molitvom se sjetila priče o zatvaranju i oslobađanju iz turskog zatvora grupe viđenih Jevreja Sarajeva, među kojima bijaše i Moše Danon.

Podsjetili smo se i priče o našem rabinu, kakav bijaše, šta je krasiло njegovu osobenost i šta ga je činilo toliko posebnim da danas Jevreji Sarajeva svake godine, u junu mjesecu hodočaste na njegov grob.

Obzirom da je knjižica "Sarajevska megila", koju smo prije deset godina štampali u tiražu od 1000 primjeraka već pri kraju, ostalo je u Stocu još dvadesetak primjeraka, odlučili smo se da štampamo drugo izdanje u nešto skromnijem tiražu, kako bismo naredno hodočašće dočekali s novom knjižicom koju možemo ponuditi novim posjetiocima da saznaju sve o značaju našeg učitelja.

PRVI KONGRES ŽENA VJERNICA U BOSNI I HERCEGOVINI

OD 12. DO 15. JUNA 2014.
ETNO SELO HERCEG MEĐUGORJE

Mi žene vjernice iz Sarajeva smo se okupile ispred Zemaljskog muzeja 12.06.2014 g. u jutarnjim satima, gdje smo se sastale sa ženama vjericama iz Bihaća, Tuzle, Šamca, Zenice i Orašja. Usput smo pokupile žene iz Konjica i Jablanice. Glavno okupljanje je bilo u Žitomisliću gdje su nam se pridružile žene vjernice iz Mostara, Pala, Foče, Trebinja, Ljubuškog i Rogatice,

tako da nas je bilo iz cijele Bosne i Hercegovine.

Jevrejsku zajednicu BiH predstavljale su Erna Debevec, Laura Ostojić i Zlata Nikolić iz Sarajeva i Erna Cipra i Sara Romano iz Mostara.

Poslije divne večere, Iguman Danilo nam je ispričao istoriju manastira. Govorio je o potpuno novoj izgradnji

poslije rušenja u posljednjem ratu, uz korštenje autentičnih materijala, a freske su obnovljene u prvobitnom izgledu.

Poslije druženja u divnom ambijentu nastavile smo put i uveče smo smještene u etno selu "Herceg - Međugorje".

Otvaranje Kongresa, koji je finansiran od strane Američke ambasade u Sarajevu, i početak rada bilo je 13.06.2014.g. Uvodnu riječ dala je Olivera Jovanović, stručna savjetnica MRV BiH i voditeljka Projekta, koja je govorila o dugogodišnjem radu žena u MRV BiH, umrežavanju i mnogim projektima pomoći.

Pozdravni govor dao je predsjednik MRV BiH i zamjenik Reisu-l-uleme, Husein ef. Smajić, koji se zahvalio donatoru Ambasadi SAD i pozdravio skup na svim jezicima pa je rekao i šalom.

MRV BiH je proglasilo 2014.g. godinom porodice. Efendija je rekao da bi ove godine porodica trebala da dobije pravo mjesto u društvu. Po njegovim riječima odgoj djece bi trebao da bude posao porodice, a za obrazovanje da budu zadužene škole, univerziteti itd.

Ponašanje mladih u posljednjem periodu nije svojstveno niti jednoj religiji kod nas.

Žena bi trebala da bude heroina u odgoju djece i povratku značaja porodice.

Putem video poruka obratili su se skupu: Reis-l-ulema Husein ef. Kavazović, kardinal Vinko Puljić i gospodin Jakob Finci predsjednik Jevrejske zajednice BiH. Svi oni su pozdravili Kongres i zaželjeli nam uspješan rad. Govorili su o važnosti žene npr. muslimanke u istoriji islama i u odgoju djece i održavanju porodice. U katoličkoj obitelji žena treba srcem da sačuva porodicu, osnovnu stanicu društva. Žene vjernice treba da aktivno učestvuju u radu MRV BiH i bez njih ne može funkcionisati društvo.

Uspješan rad Konferencije poželjeli su i g. Kan Vin, predstavnik Ambasade SAD u Sarajevu, gđa Sarah Bearup, direktorica World Vision za BiH, gđica Gina Kim, predstavница HWLP - World Peace Movement - Južna Koreja.

G. Goran Bubalo, direktor CRS-a, govorio je o važnosti pomirenja i o mnogim projektima za mir i pomirenje održanim sa vjerskim liderima, u nekoliko gradova.

Tokom poslijepodneva 13.06.2014.g. i prijedpodneva 14.06.2014.g. bio je niz predavanja.

Predavači su bili: prof dr Zlatiborka P. Momčinović, gđa Ljilja Zovko, zastupnica u Zastupničkom domu Parlamenta Federacije BiH, mr sci Belma Bešlić, mr sci Iskra Tabaković, Slađana Ujčić, predsjednica Udruženja žena SNOP, dobitnica priznanja Vrhovne svjetske ženske fondacije, prof dr Dino Abazović.

Svi su govorili o ženi vjernici i problemima sa kojima se žene susreću u aktivizmu, politici, porodici, u radu i životu, u poljoprivredi na selu. Govoreno je o prevenciji od predrasuda o drugima kroz vjeronauku.

Tokom Konferencije, gđi Marici Vikić iz Tuzle je dodijeljeno priznanje za aktivizam u MRV BiH i za širenje mreže vjericama u cijeloj zemlji.

U toku poslijepodneva 14.06.2014, pružene su nam dvije mogućnosti: izlet u Mostar i obilazak crkve i džamije ili nešto neuobičajeno, a vrlo interesantno, za šta smo se odlučile, a to je odlazak frizeru. Poznati sarajevski frizer je uradio nekoliko frizura učesnicama Kongresa i

dao puno savjeta.

Zadnjeg dana Kongresa, 15.06.2014, tokom prijedpodneva, održani su razgovori sa prijedlozima i zaključcima o određenim temama. Pripremljen je Prijedlog platforme za dalji rad.

Zvijezda Konferencije svakako je bila gđa Erna Cipra sa svojim prijedlozima i anegdotama, pa su u pauzama sve mlade učesnice Kongresa htjele sa njom da se slikaju.

Na kraju

moram nešto reći i o etno selu "Herceg-Međugorje", sa hotelskim smještajem u kućama od kamena i drveta u divnoj prirodi. Rastinje je raznovrsno i bujno:

ruzmarin, lavanda, ruže, pelagonije, a ima i mladica smokvi i palmi. Etno selo posjeduje zatvoreni amfiteatar, restorane, sportske terene, dječje igralište, prodavnice sa suvenirima i bazen. Sve to povezuje potok i jezerce.

Laura Ostojić

KAKO BITI ČOVJEK, VJERNIK I POLITIČAR U ISTO VRIJEME

Veoma često, u današnje vrijeme rijetkih sadržajnih sjednica skupština različitih nivoa vlasti, a prethodnih dvadesetak godina stalno, kada političari u svojim javnim istupima, parlamentarnoj diskusiji ili glasaju ili ne glasaju za određena rješenja izražavaju stavove svoje političke ili nacionalne opcije, postavljajući sebi odgovarajuće pitanje, rekao bih dilemu, za koje uprkos pokušaju da razumijem, nisam našao zadovoljavajući odgovor.

Naime, da pojednostavim, gledajući nastup velike većine političara, prvo što mogu zapaziti iz izlaganja, nezavisno od teme o kojoj je riječ, da nakon nekoliko

rečenica sa velikom izvjesnošću mogu i znam prepoznati iz kojeg nacionalnog "tima" dolaze, vrlo izvjesno i iz koje političke opcije tog naroda dolaze. Prijedlozi koje izlažu, gotovo uvijek nailaze na odbijanje kolega iz drugog ili drugih nacionalnih stranaka, kojima predlaže pripada.

Međutim to je samo uzgredna konstatacija na kojoj ne gradim svoju dilemu, dilemu o tome kako političar može biti u isto vrijeme "vojnici" svoga naroda, zatim "vojnici" svoje političke stranke, zalagati se za istinu i vjerezakon, odnosno učenje svoje crkve ili vjerske zajednice

kojoj kaže da pripada, a da ne govorim i o tome kako pri tome izgraditi i dosljedno zastupati vlastiti stav prema određenom problemu.

Vlastiti stav, što bi trebao biti najvažniji odnos čovjeka prema bilo kojoj pojavi, slučaju, prijedlogu odgovarajućeg rješenja, a koji može, što nije rijedak slučaj, da se razlikuje od "političkog diktata i obaveze" prethodno iznesenih subjekata, naroda, stranke, religijske pripadnosti, za mene je najvažnija dilema savremenog političara. Nažalost, mislim da političari iz naše zemlje, bar velika većina njih, nema izgrađen vlastiti stav, već da su poslušnici i slijepo slijede politiku stranke, ali i naroda iz kojeg dolaze. Najčešće zanemaruju učenje vlastitog vjerezakona, koji slijede i praktikuju jedino u bogomolji, petkom, subotom ili nedjeljom, zavisno od toga kada je najvažniji molitveni događaj u njihovoj bogomolji. Nažalost, možemo ih vidjeti u prvim redovima u bogomolji najčešće samo onda kada su, uz praznike, u bogomolji prisutne i kamere.

Svjedoci smo činjenice da je određeni broj političara koji su imali hrabrosti da "iskorače" van ovog miljea i pravila ponašanja "dobrog" člana stranke ili dobrog predstavnika, ali i kako to vole reći "zaštitnika interesa" vlastitog naroda, kada bezrezervno poslušnosti suprotstave stav i učenje vjerezakona kojem pripadaju ili lični stav, dožive sudbinu "izdajnika" interesa vlastitog naroda i stranačkog disidenta, kojem nakon toga nema mjesta u

ULOGA VJERSKIH SLUŽBENIKA U POSTKONFLIKTNOJ BIH

Pokušat ću u nekoliko misli da naglasim ono šta se meni čini izuzetno važnim u postkonfliktnoj BiH, posebno o ulozi koju bi, prema mom mišljenju, trebali da imaju crkve, vjerske zajednice i vjerski službenici svih nivoa, od vjerskih lidera do vjerskih službenika koji rade u vjerskim obrazovnim institucijama ili obavljaju pastoralnu aktivnost među vjernicima, koju lično smatram i najvažnijom.

U javnom istupu među vjernicima, u propovjedima, službama, hudbama ili drugim oblicima obraćanja vjernicima u crkvama, džamijama, sinagogama i drugim bogomoljama, zadatak vjerskih

službenika je da jezikom kojim govore nikada ne povrijede ljude koji pripadaju

drugim vjerezakonima, jer nikada ne smijemo zaboraviti da smo svi mi djeca jednog i jedinog Boga, samo mi se molimo i slavimo ga na različite načine. Nezaobilazna tema svih skupova, pa tako i skupova u našim bogomoljama, su i

dotičnoj političkoj stranci.

Ostaje dilema, a mogao bih reći i moja konstatacija da su ove suprotnosti, u današnjim političkim odnosima u našoj državi toliko nespojive i nepomirljive da čovjek, ako želi biti "homo sapiens" u punom smislu te riječi, treba da se "okane" politike. Želio bih da se varam, da nisam u pravu. Potvrdu mojoj želji da se ipak varam daju časni pojedinci, političari, ali nažalost disidenti, kojima se na njihovom hrabrom, ličnom, ljudskom činu i stavu koji ih je "koštao" izopćenja ili trenutnog medijskog "stuba srama", iskreno zahvaljujem. Njihova ljudskost, njihova odlučnost i lični poštenu stav, garancija su da se može doći do vjerovanja da "homo sapiens" postoji, da čovjek može i mora misliti svojom glavom, a ne diktatom odgovarajuće političke ili nacionalne, a što ne reći, često i nacionalističke opcije. Možda je rješenje u sazrijevanju pojma, ali i aktivnom praktikovanju stvarne demokratije u glavama naših ljudi, političara posebno, a to je, nažalost, proces koji traje decenijama, nekada i duže. U našoj zemlji, u periodu tranzicije u kojem se nalazimo već više od dvadeset godina, demokratija je tek u povoju, valja nama dugo, dugo učiti. Proces razvoja demokratije je dug za jedan ljudski vijek, ali ne i za izgradnju demokratskih načela pojedinca, ali i odnosa u jednoj državi koja teži biti demokratska.

Boris Kožemjakin

dani koji su bili strašni dani prethodnog rata, stradanja kojima smo bili izloženi, patnje i gubitci naših najbližih, uništenje naše imovine, protjerivanja s vlastitih ognjišta i sve ono ružno što svaki rat, pa i ovaj, uslovno rečeno "naš" donosi. Kako govoriti o svemu ovome, a ne etiketirati vinovnike, ne proizvesti kod naših vjernika kolektivnu mržnju prema onima koji to zlo učiniše?

Nije jednostavno, nije u potpunosti ni moguće, ali mislim da i u tome treba imati dovoljno mudrosti, treba poslušati učenje vlastitog vjerezakona, poslušati i sjetiti se Božijih zapovijesti i mislim da možemo uspjeti, moramo uspjeti. Svaki zločin, pojedinačan ili masovan, a nažalost bilo ih je toliko da ih je teško nabrajati, zaslužuje osudu. Svaki zločinac, a nažalost bilo ih je mnogo, ima svoje ime i prezime. Zadatak

NAUČNICI DOŽIVJELI ŠOK: PRONAĐEN DOKAZ DA BOG POSTOJI!

Dok su istraživali zapise iz sekvenci DNK u ljudskom genomu poznatom kao "džank DNK" (zbog nedostatka poznate uloge), naučnici Instituta za tehnologiju Vajominga (WIT) došli su do spoznaje koja je naučni i ostali svijet ostavila bez riječi: lingvistički stručnjaci identifikovali su informaciju u formi staroaramejskog "Na prvo svitanje zore, Bog stvorio zemlju i nebo."

Naučnici kažu da su u nizovima DNK vidjeli rupe koje malo podsjećaju na kodiranje za biološku funkciju i nose sličnost s uzorcima ljudskog jezika. Zato su angažovali profesore sa Univerziteta "Bob Džouns", poznate po izuzetno strogim kriterijima. Dali su im dekodirane segmente DNA da ih prevedu, piše Dnevno.hr.

Pronađen je kodni jezik koji koristi nizove od dvadeset osam nezavisnih vrijednosti, nađen u rasponu učestalosti poznatih pisama. Nizovi nezavisno povezanih vrijednosti odraz su strukture sastava riječi u ljudskim jezicima.

Jezična i filološka ekipa na "Bobu Džonsu" započela je opsežno upoređivanje pisma pronadena u "džank DNK" s katalogom svakog ljudskog jezika čije je postojanje zabilježeno. Željeli su da nađu slične višejezične teme kako bi mogli da počnu da oblikuju prevode poruka koje leže skrivene u DNK.

Profesori su bili potreseni kada su otkrili da zaista postoji jedan jezik pomoću kojeg se direktno može prevesti sekvencijalna DNK - Aramejski.

Jezik u "džank DNK", koji su naučnici godinama odbacivali kao beskoristan, potpuno je identičan sa antičkim aramejskim. A kad su počeli da prevode, lingvisti su otkrili da su dijelovi poruke gotovo prepisani iz Biblije. Ubrzo su locirali citate.

Na ljudskom genu PYGB postoji jezički slijed koji se prevodi kao "Na prvom počinku dana, Bog, stvorio nebo i zemlju." Ovo je u zapanjujućoj sličnosti s prvim stihom Knjige Postanja: "U početku Bog stvorio nebo i zemlju."

Gen Bmp3 ima retrotransposon slijed koji se prevodi u 19. stihu šeste glave Prve poslanice Korinćanima apostola Pavla: "Zar ne znate da je vaše tijelo crkva Duha Svetoga, koji je u vama, koga ste primili od Boga? Niste sami!"

To se ponavlja iznova i iznova tokom cijelog niza ljudskog DNK: ugrađen ekvivalentni genetski kod drevnog Aramejca koji izgleda kao da se prevodi kao Božja riječ svom narodu.

Metju Bulder, glavni lingvista za projekat i profesor primjenjene nauke stvaranja na Univerzitetu "Bob Džons" izjavio je:

"Što se tiče dokaza – on je tu. Ovo je, po mom mišljenju, neporecivo. Sama riječ Božja, elegantno utkana u naša tijela i duše, jasna je kao dan. A ljepota ovoga – da je Bog utkao riječi istine u naša bića – pokazuje svoju ljubav i čudesu."

Naučnici na Institutu za tehnologiju iz Vajominga sad čekaju replikaciju svojih istraživanja i vadenje sekvenciranja "džank" DNK, kao i da nezavisni izvori verifikuju prijevod na aramejski. Tada će započeti proces potpune revizije dosadašnjeg istraživanja i objaviće sva istraživanja i otkrića do danas.

Boris Kožemjakin

Moje putovanje u Izrael / 2 dio

Napisala i priredila: **Renata Debeljak**

Ambijent ipak priziva duh nekih davnih vremena. Prolazeći uskim ulicama Via Dolorose do nas dopiru mirisi najraznovrsnijih orijentalnih začina i slastica koje možete vrlo jeftino kupiti. Kao i nakit, ali se treba obavezno cjenkati, no kako žurimo dalje za to nam ne ostaje puno vremena.

Stižemo i do Zida plača, najsvetijeg mjesta za Židove, koji je ostatak tek zapadnog zida nekadašnjeg i m p o z a n t n o g jeruzalemskog Hrama kojega su Rimljani srušili 70. godine n.e. Židovi ga zato i nazivaju Zapadnim zidom. No, prije nego što se uopće i približimo Zidu plača, moramo proći kroz sigurnosnu kontrolu, koja je u Izraelu svugdje uobičajena, ne samo pri ulasku na sveta i značajna mjesta već i kada ulazite u shopping centre i restorane.

Ispred Zida kod kojega je dio za muškarce odijeljen od onoga za žene,

i mi. No, to nije baš tako jednostavno, jer među pukotinama je na tisuće malih papirića i prava je sreća ako uspijete umetnuti svoj papirić.

Poslije Zida plača odlazimo u Baziliku Svetog Groba, jedno od najsvetijih mjesta za kršćane. Crkva je spomen na mjesto gdje je bila Golgota, odnosno križ na kojemu je Isus raspet, ali i grob u koji je bio položen prije Uskrsnuća. Na ulazu u Baziliku vidimo i kamen na kojemu je bilo položeno mrtvo Isusovo tijelo, a pred kojim kleče i ljube ga brojni hodočasnici. Dojmljiv je osjećaj vidjeti sva ta mjesta, no zbog prevelikih gužvi ne ostaje puno vremena da ih se doživi na pravi način i da se poslože svi dojmovi.

O Bazilici, čija unutrašnjost ima ugođaj grkoistočnjačke pravoslavne crkve, danas skrbe pripadnici čak šest različitih vjerskih zajednica: katolici, grkoistočni pravoslavci, armenci, kopti, sirojakobiti i abesinci i svatko od njih smije u Bazilici samo u određene sate imati svoje mise.

Sutradan posjećujemo Betlehem koji je udaljen od Jeruzalema svega 10 km i nalazi se pod Palestinskom samoupravom. Prizor na samoj granici zaista je šokantan, jer tu je izgrađen visoki betonski zid koji dijeli Izrael od palestinskih područja. Izgradili su ga Izraelci, a sam pogled na njega je jeziv, tim više što su za nas Europljane nakon pada Berlinskog zida, takvi zidovi nezamislivi. Židovi ne smiju ulaziti u palestinska naselja, dok Palestinci imaju pristup u oba koridora, ali se u Jeruzalemu smiju zadržati najviše 18 sati. Stoga je našu grupu od desetak Dubrovčana, u Betlehemu dočekao tamošnji turistički vodič, jer naša

vodička Izraelka Varda kao Židovka nije smjela ući u Betlehem.

Već je na samom ulasku u grad vidljiva drastična razlika u standardu u odnosu na Jeruzalem, no naš vodič imao je potrebu u više navrata ponoviti kako oni u Betlehemu jako dobro žive. Iako u Betlehemu većinom žive muslimani, ovdje je i dosta kršćana, čak 40 posto, pa se u gradu, koji ima oko 32.000 stanovnika nalaze čak 22 crkve dok džamija ima 11.

Odmah smo se uputili prema Bazilici Isusovog rođenja! Ulice su puste, no oko Bazilike već ima više ljudi, a tu su i nezaobilazni ulični prodavači i brojni taksisti koji vrebaju naivne turiste. U Baziliku se ulazi kroz uski prolaz saginjući se. Naime, u srednjem vijeku muslimani su u crkvu često ulazili na konjima da ju obeščaste, pa su kršćani zazidali sva vrata i ostavili mali ulaz kroz koji nisu mogli proći konji. Kontrola nad Bazilikom dana je grčkim pravoslavicima, dok se o špilji ispod Bazilike u kojoj se prema predaji rodio Isus, zajedno skrbe grčki pravoslavci, katolici i armenski pravoslavci.

Unatoč tako velikoj svetosti tog mjesta, u Bazilici je u 18.st. čak došlo do krvoprolića, jer se franjevci i pravoslavni svećenici nisu, nažalost, mogli dogovoriti kome što pripada. Stoga još od tada jedan policajac i danas u Bazilici održava red i mir! Nakon 40-ak minuta čekanja u redu, spuštamo se skalinama u špilju Isusovog rođenja. Poseban je to doživljaj za svakoga i čini se da je na tom mjestu svaka riječ suvišna! U tišini posjetitelji dodiruju mjesto na kojemu je rođen Isus. To mjesto čuvaju armenski svećenici dok prostor gdje su stajale Isusove jaslice, tek dva metra nasuprot, čuvaju franjevci.

Odmah do bazilike nalazi se franjevačka crkva sv. Katarine u kojoj se svakog Božića služi polnoćka koja se putem izravnog tv prijenosa prati diljem svijeta. Na brzinu razgledamo i špilju sv. Jeronima, koja se nalazi ispod crkve, a gdje je taj svetac 30 godina prevodio hebrejske zapise Biblije na latinski.

Kako smo još u Jeruzalemu dobili upute da ne kupujemo previše suvenira u izraelskim područjima budući da su puno skuplji od onih u arapskim, svi smo se poveselili kako ćemo suvenire pokupovati u Betlehemu. No, iako je oko bazilike bilo dosta prodavaonica suvenira, naš vodič Palestinac, odveo nas je u jednu suvenirnicu podalje od centra uvjeravajući nas kako je tamo sve puno jeftinije.

No, u prevari za koju je bilo očito da ima deal sa vlasnicima suvenirnice, nije uspio, jer smo

se odmah na ulasku uvjerali da je sve puno skuplje nego u Jeruzalemu, pa od nas nisu imali velike koristi. Zanimljivo je spomenuti kako se u Betlehemu nalaze i brojne radionice za izradu religijskih suvenira od maslinovog drveta, pa smo jednu i posjetili na putu do bazilike. Iz Betlehema odlazimo na naše daljnje putovanje po Izraelu, prema Mrtvome moru, no ova dva grada ostavila su ipak najsnažnije dojmove i želju da ih jednom ponovo posjetimo.

NOĆ SEFARDSKE KUHINJE 2014.

„Ladino u vazduhu, sefardska hrana na stolu“

Ispred Muzeja Jevreja Bosne i Hercegovine, u Velikoj avliji, održava se ove godine (po osmi put) tradicionalna manifestacija „Noć sefardske kuhinje“, program koji se svake godine dešava u okviru Festivala „Bašćaršijske noći“.

Svaki praznik ima svoja jela; svako jelo ima svoju poruku, pouku i vezu sa vjerom i istorijom. To ih ne čini neukusnim, naprotiv, čak i maces (macot), beskvasni hljeb za Pesah (praznik Izlaska), je veoma ukusan. U okvirima strogih pravila o čistoj (košer, kašer) ishrani, jevrejske su domaćice pronašle nevjerojatno bogate i maštovite kombinacije. Jevrejska kuhinja na svim kontinentima zasniva se na nekim osnovnim vjerskim premisama i prati svaki vjerski praznik sistematski.

Svaki praznik nosi u sebi niz simbola koji su se vremenom pretakali u jevrejsku kuhinju, te je tako ona postala sastavni dio svih jevrejskih domova i sadržaj svakodnevnog života. Možda snažnije nego neka druga kuhinja, spojena sa realnošću, iskristalizirala se sefardska kuhinja bosanskih Jevreja. U svakom dalekom mjestu, daleko od rodne Španije, kuhana su inventivna i divna jela čiji ukus dolazi

više od bilja i začina nego od masti. Neki od osnovnih sastojaka su bili: svježe voće, začini, masline, orasi, parađajz, komorača, jaja. Sefardi u Bosni i Hercegovini voljeli su hranu koja je odavala orijentalni uticaj kao što su burekitaš i pastel, ali i halva koja je ista naša bosanska samo se malo drugačije priprema, ali isto miriše. Sefardi su zadržali i puno jela koja su donijeli iz Španije, kao što je patišpanja (pan de Espanja), masapan (marcipan) sve do današnjih dana.

Bosanski Sefardi su sačuvali svoj jevrejsko-španski jezik i miješali ga sa bosanskim, turskim i hebrejskim i tako napravili svoj vlastiti jezik. Na isti način miješali su svoju kuhinju sa bosanskom, pa se za neka jela baš i ne zna ko je od koga preuzeo. S obzirom da svako jelo ima svoj jevrejsko-španski, odnosno ladino naziv, teško je razdvajati ladino od sefardske kuhinje.

Ovogodišnja Manifestacija „Noć sefardske kuhinje“ zato nosi simboličan naziv „Ladino u vazduhu, sefardska jela na stolu“. I ove godine, govoreći o tradicionalnoj sefardskoj kuhinji, podsjetićemo na sefardski jezik – ladino i na predivne španske romanse koje i danas pjevaju Sefardi u Sarajevu, i ne samo Sefardi. One su postale dio bosanske tradicije na kojima je rasla i bosanska sevdalinka sa pjesmama: Kad ja podoh na Bentbašu; Kćeri moja Omeru da li da te dam; Bolujem ja, boluješ ti...

Kao i svake godine, tradicionalno, publici će biti predstavljena sefardska kuhinja, dijelit će se sefardska jela i afiša sa receptima po kojima su napravljena jela.

Eli Tauber

Napisala i priredila: Eli Tauber

Odvažni, plemeniti ljudi jakih moralnih načela bili su spremni izložiti se opasnosti pružanjem pomoći Jevrejima u doba nacističkih progona. Bilo je to veoma opasno, jer zakoni su određivali osobito oštre kazne za to. No, ipak, mnogi su izlagali svoj život opasnosti pomažući progonjenim Jevrejima.

Nemoguće je otkriti sve slučajeve pružanja odlučujuće pomoći progonjenima, no uprkos svim teškoćama, svakodnevno se otkrivaju slučajevi spašavanja i proglašavaju novi Pravednici.

Pred vama je još jedna od neispričanih priča u kojoj svaki akter ovog događaja, svaki čovjek koji je pomogao porodici Musafija iz Sarajeva, zaslužuje medalju Pravednika.

Priča dr. Alberta Musafije

Jednog sunčanog nedjeljnog popodneva, u novembru 1941, trebali smo da izađemo u porodičnu šetnju. Kako je mami trebalo više vremena da se spremi, tata i ja smo izišli ranije, a mama sa sestrama će nam se priključiti u parku. Nas dvojica smo šetali i šetali, a mame i sestara nikako nije bilo. Kad se već počelo mračiti mi smo krenuli kući. Kod kuće, ili bolje rečeno pred kućom, čekalo nas je iznenađenje. Na ulaznim vratima je bio zalijepljen pečat Župskog redarstva, stan je bio zapečaćen, mama i sestre su bile odvedene.

Kako se bližila noć, trebalo je da se negdje smjestimo. Tati je pao na pamet izvjesni Martinčević koji je bio mašinovođa na uskotračnoj pruzi i vozio lokomotivu od Sarajeva do Zavidovića i natrag. Tada se u Zavidoviću mijenjala lokomotiva na pruzi Brod-Sarajevo. On bi nama ponekad donio mesa i suhomesnatih proizvoda od tatinog brata koji je bio mesar u Zavidoviću. Mi smo sa priličnim strahom krenuli

Novi pravednici

put Nemanjine ulice gdje je on stanovao, jer je već bio donesen zakon da onaj koji skriva Jevreje ide na prijeki sud koji je imao samo dvije presude, smrt ili oslobođenje. I stvarno, on je primio samo mene i to samo za jednu noć.

Tata, kad je mene ostavio, otišao je kod svog školskog druga

Asim-bega Dugalića koji je bio i povjerenik jevrejske banke „Melaha“ koja je bila u Čemaluši do, tada nedovršeneog, vakufskog nebodera.

U prostorijama te banke se kasnije otvorila prodavnica Iskra. U toj zgradi je Dugalić uzeo sebi garsonijeru pored svoga stana, a inače je cijela zgrada pripala gestapou. U istoj ulici je u Maistrovoj kući bila Ustaška nadzorna služba sa zloglasnim zatvorom. Asim-beg je moga tatu smjestio u svoju garsonijeru i rekao mu je da ga tamo sigurno niko neće tražiti.

Kako je moj smještaj bio samo za jednu noć, tata se je ujutro razletio i ja sam se već toga dana našao na očnom odjeljenju državne bolnice gdje sam ostao do iduće jeseni. Kako je moj otac našao Dr. Sefića koji je tek došao iz Banja Luke i postao šef očnog odjeljenja - meni ni danas nije jasno.

Mamu i sestre su odveli u Hram na Bjelavama, tamo nisu bili bog zna kako čuvani, mnoga djeca su pobjegla ako su imala gdje, moje sestre su bile male i nisu se htjele odvajati od mame. Poslije nekog vremena njih su prebacili u njemački vojni logor, to je onaj

kompleks kasarni od Marin dvora do Pofalića, koje su tada zauzimali Nijemci. Pošto je željeznička pruga ulazila u logor (to je bila ona stara uskotračna) bilo je jasno da se priprema transport. Moj otac se opet razletio i nekako došao do dr. Kundurovića koji je skoro došao iz Višegrada za policijskog ljekara i bio prema tome odgovoran za

policijske zatočenike u koje su spadali i Jevreji koje je policija pokupila.

Ja detalje ne znam, ali znam da je dr. Kundurović otišao njemačkom komandantu logora i rekao da se među zatočenicima pojavio pjegavac i da mora odstraniti oboljele da se ne bi bolest proširila što je opasnost i za njemačke vojnike. On je to dozvolio i dr. Kundurović se jednog dana pojavio sa „maricom“ i poveo moju mamu i još neke žene na Bakarevac (brdo iznad sadašnje nove Željezničke stanice gdje tada nije bilo praktično ništa) i kad su došli tamo rekao im je da sada idu gdje znaju, on je svoje završio. Oni su se razišli kod poznanika i rodbine, moja mama je sa djecom krenula prema Koševskom potoku koji tada nije bio pokriven. Na potok je izlazilo dvorište kuće Vejsil-bega Čolakovića tako da je mama prešla drveni most koji je bio baš ispod stepenica koje su silazile sa Crnog vrha i uz obalu potoka sa stražnje strane ušla u njihovo dvorište. Vejsil-beg i njegova žena su ih primili i oni su ostali tamo neko vrijeme.

Asim-beg je uspio dobiti naš stan i tata se tamo uselio i mama je došla

tamo sa mladoom kćerkom, starija je ostala kod Vejsil-bega oko pola godine. Mi smo stanovali u Despića ulici u jednoj kući koja je imala dva stana. Iznad nas je stanovao Franjo Ostojić. Kapija se zaključavala, a zvonu smo tako podesili da kada je neko pritisnuo naše zvonu, zvonilo je i kod Ostojića. Mi bi bježali na tavan, a gđa Ostojić bi se kao slučajno pojavila na prozoru i ako je bio neko nepoznat, rekla bi da su nas odveli davno i da je u stanu neki čovjek koji rijetko dolazi. Ja sam od porodice posljednji došao u stan i taj sistem je djelovao.

U policiji je radio čizmar Altarac koji je važio za najboljeg majstora čizmara u Sarajevu i on je njima radio čizme, a oni ga nisu dirali i on je od svojih mušterija-policajaca doznavao ako se sprema kakvo odvođenje i to nam je dojavljivao, tako da smo mi relativno bili sigurni do dolaska Luburića, tada smo se sklonili na Darivu gdje sarajevska policija u to doba nije zalazila.

Epilog

Ovo je samo dio priče koju mi je Albi ispričao. Odlučio sam da je prvo predstavim, baš ovdje, u „Jevrejskom glasu“, baš vama, koji u svojim sjećanjima nosite slične neispričane priče. Ja sam zahvalan mojoj majci Esteri koja je svoju priču ispričala i omogućila da Zora Krajina dobije zasluženu Medalju Pravednika.

Čekamo još podatke o porodici Vejsil-bega Čolakovića i šaljemo u Jad Vašem ovu priču koja potvrđuje da je u Bosni veliki broj onih koji su spašavali Jevreje u Drugom svjetskom ratu. Veliki je broj onih koji nikada neće dobiti ovo visoko priznanje, onih koji su spasili stotine života rizikujući vlastiti život. Spašavali su komšije, kao što reče Zeineba Hardaga, prva žena muslimanka na svijetu koja je dobila Medalju Pravednika.

Masa školarine za učenje u Izraelu

Evo još jednog zanimljivog programa za mlade, Masa školarine za učenje u Izraelu. Prenesite mladim članovima naših opština.

Masa školarine, određen fond novca koju daje država Izrael i Sohnut, za Jevreje (koji imaju bar jednog ili babu ili dedu Jevreja) od 18-31god. da učestvuju u Programu

5-10 mjeseci u Izraelu. Suma koja se dobije je 5000 dolara za 5 mjeseci i 10000 dolara za 10 mjeseci, i zavisi od odabranog programa.

Programi su univerzitetski, BA, MA, kursevi od godinu dana, Mechina (priprema za izraelske univerzitete). Volontira se na različite načine, u kibucima, stažiranje...

Generalno sve što vas zanima vezano za programe i sama prijava, možete pogledati na sajtu www.masaisrael.org.

The Masa Israel Experience

Who we are

Masa Israel Journey offers young adults between the ages of 18 and 30 immersive, life-changing gap year, study abroad, post-college and volunteer experiences in Israel, connecting them to programs that meet their interests, offering scholarships, providing

expertise, and supporting them throughout the entire process.

Masa Israel is a joint project of the Government of Israel and the Jewish Agency for Israel that is made possible by the generous contributions of the Jewish Federations of North America and Keren Hayesod -UIA.

What we do

Masa Israel was established in 2004 with the vision that all Jewish young adults would have the opportunity to spend a semester to a year in Israel. We believe that long-term experiences in Israel can effectively shape and inspire the next generation of Jewish leaders and strengthen their connection to the Jewish people and to Israel.

Through our work, we have grown the number of individuals participating in such programs from a few thousand each year to over 10,000 participants annually.

How we do it

Masa Israel is governed by a 16-member steering committee, with representatives from both the Government of Israel and the Jewish Agency for Israel. Masa Israel staff and representatives work in partnership with program operators, community organizations, participants and alumni to help make it easy for thousands of young adults to have immersive Israel

experiences.

Approximately 80% of Masa Israel's budget goes toward providing universal grants and needs-based scholarships to participants of affiliated programs to help alleviate the tuition burden. The rest of our budget is used for marketing, recruitment, program development and overhead around the world.

See more at: http://www.masaisrael.org/meet_masa_israel/about#sthash.4XcTn6ax.dpuf

SALATA "MEDEN AGAN" (gr. ničeg previše)

Nastala u restoranu "Lucifer" a krivci i sudionici u njenom nastajanju su Dudo Latinger, David Kamhi i Rozita Ileš redovni gosti i degustatori proizvoda pred rat popularnog restorana.

Sastojci:

1. kupus (svježi) ili zelena salata
2. 150 grama sira "dimsi" ili žutog sira masnoće oko 40%
3. 50 grama dimljenog lososa ili pastrmke (može i manje)
4. 200 grama travničkog sira
5. 2 jaja "inhaminados" (može i obična tvrdo kuhana)
6. 1-2 kisela krastavca
7. lutenica po želji (može i ljuti ajvar umjesto lutenice)
8. majoneza oko 200 grama (može i manje)

Kupus izrendati (ako je zelena salata iskidati je na komadiće). Dimljeni sir, krastavice i losos isjeckati na kockice i posuti po kupusu formirajući kupu. Jaja izrezati na šnite i poredati po kupi. Po kupi posuti izrendani travnički sir. Majonezu pomješati sa lutenicom, malo razrijediti sa vodom iz tegle ljutih feferona i preliti preko kupe. Ukрасiti sa maslinama i feferonom.

„MEDEN AGAN“ bi u stvari sa grčkog trebalo prevesti: Ničeg previše osim kalorija
Opaska redakcije

APARTMAN GAON - BAŠČARŠIJA

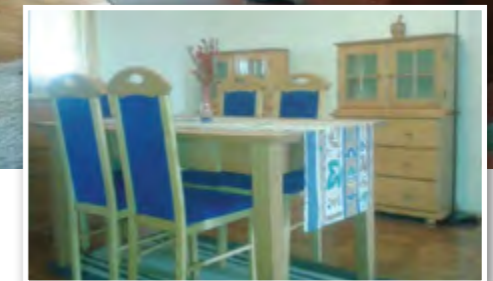
U povijesnoj jezgri Sarajeva (Kovači čikma br.1) smještena je udobno i moderno opremljena kuća sa lijepim dvorištem koja pruža apsolutni mir sa prelijepim pogledom na Bašćaršiju. Tramvajska stanica udaljena je samo jedan minut.

U neposrednoj blizini apartmana GAON nalaze se mnoge kulturno-povijesne znamenitosti (Vijećnica, Begova džamija, Stara pravoslavna crkva, Morića han, Kuršumli medresa, Kal viježu (Stara sinagoga) u kojoj je smješten Jevrejski muzej, galerija "Novi hram", te mnoge druge.

Apartment se sastoji od spavaće sobe sa bračnim krevetom, kupatila sa mašinom za veš, dnevnog boravka, trpezarije, kuhinje opremljene sa posuđem i potrebnim električnim uređajima.

Noćenje (2+2 osobe) je 20 Eura po osobi. Ovu lijepu kuću moguće je iznajmiti i na dulji period. Cijena prema dogovoru.

Telefon: 00 387 066992670

Novi naslovi u biblioteci

Pripremila: Gordana Girt

U posljednjem periodu smo kupili tri knjige za biblioteku:

**“Viking: brat po zakletvi”,
Tim Severin**

London, 1019. godine: prošlo je nekoliko mjeseci otkad je Torgils pobjegao iz ralja Irske crkve, ali samo zato da bi se ponovo obreo u zamršenim okolnostima, ovoga puta u ćudljivoj ljubavnoj vezi sa Elfgifu, ženom Knuta Velikog, vladara Engleske, jednog od najmoćnijih ljudi vikinškog svijeta. Strasna veza između dvoje različitih ljubavnika počinje da se razvija, što izaziva neočekivane posljedice.

Prisiljen da bježi iz kraljevstva, Torgils se udružuje sa Gretirom, prestupnikom i izopćenikom kojeg se svi plaše zbog njegove promjenljive čudi i nasilnog ponašanja. Njih dvojica postaju saputnici i braća po zakletvi koja ih vezuje i poslije smrti.

Putujući iz ledenih predjela naroda koji se kreće na skijama i trguje krznima, pa velikom rijekom što vodi do Miklagarda, kraljice gradova, Torgils mora da upotrijebi svu svoju domišljatost kako bi preživio među krivotvoriteljima što kuju lažni novac, darežljivim lovcima, trgovcima robljem... Da bi konačno, u Konstantinopolju, prisustvovao krajnjoj osveti. Čitajući ovaj roman putujemo drevnim svijetom prepunim sjajno izgrađenih likova koji nezasito žude za bogatstvom i slavom.

“Ulica svile”, Režin Deforž

Po povratku iz Argentine, Lea Delmas saznaje da je trudna i na Montijaku se ona i Fransoa Tavernije vjenčavaju. Dan poslije vjenčanja, na zahtjev francuskog predsjednika Vensana Oriola, Fransoa odlazi na misiju u Indokinu radi obnove dijaloga s vijetnamskim predsjednikom Ho Ši Minom. Poslije porođaja, Lea se na ulici susreće s nacistima, koji je prepoznaju i žele da je ubiju, stoga i ona odlazi u Indokinu, s namjerom da pronade muža. Poslije mnogo mučnih događaja i neprihoda, Fransoa uspjeva da se susretne s Ho Ši Minom. Ali za mirovne pregovore je već kasno.

Pošto se iskrcala u Sajgonu, Lea se zapućuje na sjever, jer su joj kazali da je Fransoa tamo. Poslije plovidbe zalivom Ha Long u društvu jednog mladog mještanca, Tavernijeovog druga iz djetinjstva, Lea stiže u Hanoj. Tu je prima mladićeva porodica, a njegova sestra Lijen tajno je zaljubljena

Predrag Finci, Čitatelj Hegelove estetike

Biblioteka Phos, Naklada “Breza”, Zagreb 2014

U Nakladi “Breza” (Zagreb) objavljena je knjiga Predraga Fincija Čitatelj Hegelove estetike. Ova nova, petnaesta Fincijeva knjiga bavi se Hegelovim shvaćanjem umjetnosti i mogućim „novim čitanjem“ njegove Fenomenologije duha.

U prvom dijelu knjige Finci razmatra problem umjetnosti i mjesto estetike u sklopu Hegelova filozofskog sustava, te posebno analizira značenje jedne od najprijeponijih Hegelovih tvrdnji da je umjetnost postala prošlost.

Tema drugog dijela Fincijeve knjige jest Hegelova Fenomenologiju duha koju autor čita kao moguću estetiku, u kojoj je razvoj „apsolutnog duha“ put i način shvaćanja same umjetnosti.

Poznati filozof Željko Pavić, koji je na Sveučilištu u Mainzu doktorirao na jednoj od tema Hegelove filozofije, o knjizi kaže: „Finci polazi od središnje tvrdnje Hegelovih Predavanja, da je umjetnost ‘sa stajališta svojega najvišega određenja, za nas nešto prošlo’, kako bi u drugom koraku tu tvrdnju obrazložio upravo Hegelovim fenomenologijskim shvaćanjem umjetnosti. Radi se o sasvim originalnom Fincijevom pokušaju, koji u usporedbi s drugim radovima o toj problematici doista predstavlja izvoran prinos.“

Zagrebački filozof i teolog prof. dr. sc. Josip Oslić piše da je temeljna značajnost ovog Fincijeva djela u tome što „ono u usporedbi s drugim sličnim pokušajima ne polazi ni od kakvih prethodnih predodžbi ili teorija umjetnosti“ te da će djelo „zbog svoje zanimljivosti i aktualnosti zaslužiti pozornost svih koji se bave umjetnošću i teorijom kulture uopće“.

Prilagodio za „JG“ P.K.

u Leinog muža. Tavernijeu Francuzi nisu ukazali povjerenje, a vijetminovci ga hapse, ali on ipak uspjeva da pobjegne. Kada je saznala za njegovo bjekstvo, Lea mu kreće u susret.

**“Posljednje uporište”,
Režin Deforž**

Da li će junaci romana “Ulica svile”, Lea i Fransoa tavernije uspjeti da sačuvaju svoju sreću usred nemira u Indokini?

Godine 1950, rat u Indokini se pretvorio u katastrofu. Kakav će biti ishod njihove tajne misije kod vijetminovaca? Da li će na putu od Sajgona, grada uživanja i intriga, do bučnog Hongkonga, lijepi melez Kijen konačno zavesti privlačnu Evropljanku?

Neredi i uzburkane strasti vode nasilju i borbama. Da li će Lea i Fransoa najzad izaći iz pakla usred vijetnamskih pirinčanih polja kod posljednjeg uporišta Dijen Bijen Fua?

U julu 1954. godine, Ženevskim sporazumom je okončan vijetnamski pokolj. Ratni zarobljenici su oslobođeni. Lea posmatra taj fantomski defile stežući djetence u naručju.

Ljilja Atijas nam je poklonila knjige: “Rat i sjećanja”, Herman Vouk i “Zlatne golubice sa srebrnim tačkama”, Josef Faur

Zahvaljujemo se na knjigama.

Gordana Girt je poklonila biblioteci knjigu:

“Ministarstvo posebnih slučajeva”, Natan Englander

Od nezaboravne uvodne scene u tami zaboravljenog groblja u Buenos Airesu, Englanderov roman nas opčinjava. U srcu argentinskog Priljavog rata, Kaddish Poznan se prepucava sa sinom koji ga ne želi prihvatiti, bori se za ženu koja ga uvijek spašava i provodi noći štiteći ugled zajednice koja poriče njegovo postojanje.

Stravična misterija nestale djece porodicu Poznan baca na koljena, zadnje pribježište im je Ministarstvo posebnih slučajeva, užasno i nezamislivo komplikovano, čijim hodnicima lutaju od vrata do vrata. Kroz uništenje jedne porodice, Natan Englander briljantno opisuje tugu nacije.

Od Židovske općine Zagreb smo na poklon dobili dvije knjige: “Židovke u Dubrovačkoj Republici”, Vesna Miović i “Židovi Dubrovnika”, Vesna Miović

Hvala veliko na poklonu.

NAMJENA PRILOGA / IME I PREZIME	TEKST ZA JEVREJSKI GLAS	IZNOS
SOCIJALNA KOMISIJA		
PORODICA SPAHIĆ	<i>pomen na dvogodišnjicu smrti (14.08.2014.) našeg dragog zeta i teče Jerohama (Avrama) Gaona</i>	100 SHF
PORODICA GAON	<i>pomen na dvogodišnjicu smrti (14.08.2014.) našeg dragog supruga, oca i djeda Jerohama (Avrama) Gaona</i>	50 KM
MIROSLAVA GAON	<i>za rad Socijalne komisije</i>	50 KM
TRENK ZLATKO i DANA	<i>za rad Socijalne komisije</i>	50 KM
VJERSKA KOMISIJA CADIK DANON		
DRAGINJA BEBA BARUH	<i>Kadiš za umrle članove porodice: Solomona Baruha, Mojsija Abinuna i Davida Alkalaja</i>	50 KM
JEVREJSKA OPŠTINA		
PORODICA HAMOVIĆ	<i>za rad Jevrejske opštine</i>	50 E
BORIS I SANJIN KOŽEMJAKIN	<i>povodom četvrte godišnjice smrti naše majke Gerde Kožemjakin</i>	100 KM
JEVREJSKI GLAS		
OVADIJA INGE I MIRKO	<i>za Jevrejski glas</i>	50 KM
ARON ALBAHARI	<i>u znak sjećanja na dragog i poštovanog prijatelja Branka Grujičića</i>	50 KM
BOHORETA		
PORODICA HAMOVIĆ	<i>za rad naših članica</i>	50 KM

**IN MEMORIAM
BRANKO GRUJIČIĆ**

Napustio nas je još jedan iskren i drag prijatelj, čovjek koji je zajedno s nama učestvovao u mnogim aktivnostima naše Jevrejske opštine i La Benevolencije.

U toku opsade Sarajeva, uključio se u rad naše Opštine sa jednom željom, željom da koliko je to moguće pomogne svima, pomogne čovjeku, bez obzira na nacionalnu ili vjersku pripadnost. Bio je uvijek pribran, spreman da sasluša, razumije, ali po potrebi i da savjetuje, a najčešće svojim konkretnim angažovanjem pomogne onima kojima je pomoć bila potrebna. Nesebičan, naizgled grub i ozbiljan, a u duši plemenit, tih i osjećajan, takav je bio naš Branko.

Po završetku rata, Branko se aktivno uključio u rad Jevrejske zajednice u Sarajevu i našeg društva “La Benevolencija” i svojim iskustvom nam je istinski pomogao da mnoge poslove završavamo zajednički, brže i kvalitetnije. Vodio je brigu o voznom parku, kvalitetno vozio naše članove na radne zadatke, na liječenje, brinuo o sigurnosti naše Opštine, radio fotografije naših proslava, izložbi, manifestacija. Svojim fotografijama je aktivno saradivao u našem “Jevrejskom glasu”, vodio je

razne evidencije za koje smo ga zaduživali i uvijek bio spreman da saraduje u bilo kojoj aktivnosti naše Opštine.

Branko je bio izuzetno vitalan sve do momenta kada ga je iznenada shrvala teška bolest, od koje, nažalost, uprkos privremenom oporavku, ipak nije uspio potpuno ozdraviti. U njemu je, uprkos bolesti, istrajno gorio žar i stalna želja za aktivnim doprinosom našoj zajednici, kojoj je pripadao i koju je istinski volio.

Pored svog izuzetno značajnog i obimnog angažmana u našoj Opštini, Branko je, prije svega, bio odan i posvećen suprug svojoj Antoniji, pun ljubavi i izuzetne privrženosti prema svom sinu Rajku i kćerki Danki, za koje je uvijek brinuo i na čije je uspjehe uvijek bio ponosan, nakon što su napustili Sarajevo i svoj životni put izgradili u Izrelu i SAD-u. Bio je i brižan i ponosan djed svojim unucima.

Uvijek je imao strpljenja da sasluša, pomogne savjetom i djelom. Odlikovala ga je ozbiljnost, pravednost i umjerenost, te su ga svi zbog toga veoma cijenili i voljeli.

Danas ispraćamo našeg Branka, ostaju njegova djeca, danas rasuta po svijetu. S nama, Brankovim prijateljima ostaje njegova i naša Antonija. Željeli bismo da djeca, a posebno Antonija, znaju da nisu sami, da uvijek mogu i trebaju u našoj zajednici naći sestrinsku i bratsku riječ utjehe i pomoć.

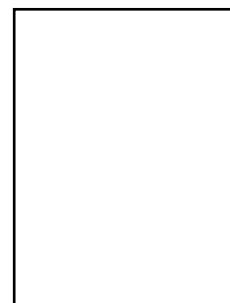
Pamtimo ga po dobru, sjećajmo se njegovih plemenitih i dobrih djela. Uz takva sjećanja, cijeneći sav njegov humani odnos spram čovjeka, svi mi koji ostajemo možemo lakše pronaći razlog i želju za suživotom i zajedničkim življenjem.

Dragi Branko, tvojim odlaskom u našim životima ostaje velika praznina. Sjećanje na tebe neće dozvoliti da se izbrišu tragovi tvoga postojanja. Sjećanje na tebe će ostati vječno u srcima tvoje porodice, rodbine i svih tvojih prijatelja, svih članova Jevrejske zajednice. U ovim teškim trenucima, definitivnog oproštaja s tobom, želimo tvojoj porodici izraziti iskreno suosjećanje i naše saučešće.

Dragi naš Branko, neka ti je vječna slava i hvala!

Exp.

Jevrejska zajednica
Bosne i Hercegovine
71000 Sarajevo
Hamdije Kreševljakovića 59

Nataša i Damir Tabori, sretni roditelji, su dobili preslatku kćerku Emanuelu, a Klara i Sabahudin Pelja treće unuče.

Čestitamo

Mazal tov